

kelthederne af det sidste Foredrag; jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, maaskee noget for stærkt har udtalt sig om det Principstridige, der skulde ligge til Basis for Postposttaxterne, men jeg vil gjerne indrømme, at der kan være Adskilligt i den Henseende at forbedre, og jeg vil saameget snarere indrømme dette, som Sagen nu staaer saaledes, at man har overladt det til Regjeringens egen Erfaring at fremkomme med Forslag i den Retning, og, skjøndt Lovforslaget kun tilsigter, at der efter 3 Aars Forløb skal foretages en Revision, saa er Regjeringen jo derved ikke udelukket fra, allerede tidligere at kunne gjøre Brug af sit Initiativ, og vil maaskee inden Udløbet af disse 3 Aar foreslaae en Forandring i Postposttaxterne. Jeg modtager iøvrigt med Taknemlighed de Bemærkninger, der her ere faldne, som ogsaa de Bemærkninger, de ærede Rigsdagsmænd, efter som Sagen nu staaer, maaskee hellere maatte finde Anledning til at meddele Regjeringen skriftlig, end mundtlig her. Dette forsaavidt Postposttaxterne angaaer.

Forsaavidt derimod den egentlige Hovedsagen i Sagen angaaer, nemlig Indførelsen af en eensartet Porto, saa kan jeg ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand; jeg troer, at han noget har misforstaaet det, der egentlig har ledet Regjeringen i dens Forslag at sætte 6 β som en almindelig Francotaxt i Modsetning til den taxtmæssige Betaling af 4 β for et Frimærke. Jeg maa først gjøre opmærksom paa, at det ikke forholder sig saaledes, at Afgangen til at erholde Frimærker blot skulde indskrænke sig til, at man tager 100, altsaa at man i ethvert Tilfælde paa eengang forsyner sig for en Correspondence af 100 Breve; derom indeholder Loven Intet, den udelukker end ikke, at man kan kjøbe et enkelt Frimærke for 4 β . Jeg troer altsaa for det Første ikke, at det efter længere Tids Erfaring vil vise sig, at der vil blive et saa stort Antal Breve frankerede contant istedetfor frigiorte ved Hjælp af Frimærker, som den ærede Rigsdagsmand har antaget; i Begyndelsen, ja, maaskee endog i hele det første Tiaantsaar, troer jeg nok, at det vil vise sig saaledes, indtil

Correspondence ved Hjælp af Frimærker mere gaar over i den almindelige Beridsthed, end det strax tør ventes at ville blive Tilfældet, men i Tidens Længde troer jeg nok, at det skal vise sig, at den Forskjel, der er imellem Frimærkstarten og den almindelige Francotaxt, vil bevirke, at Publicum maaskee i en betydeligere Grad, end andetsteds har været Tilfældet, søger at forsyne sig med Frimærker og letter Postvæsenets Administration i den Grad, som tilsigtes. Men aldeles affeet herfra, saa har den egentlig bestemmende Grund for Regjeringen til at vælge 6 β som Betalingsstørrelse og 4 β som Betaling for Frimærker været den, at man maatte tage Hensyn til, at der i en ikke ringe Deel af Monarchiet ved Siden af en lovbestemt Rigsbankfod hersker en foranderlig Courantfod, som gjør det umuligt i Handel og Wandel at kunne betale et enkelt Brev med den bestemte Porto, naar man ikke ansætter den enten til 3 β . eller til 6 β .; det vilde imidlertid medføre et altfor betydeligt Tab, naar man skulde have sat 3 β . som den almindelige Taxt, der da ogsaa maatte have draget til Følge for Frimærkerne, og det vilde navnlig have medført et større Offer, jeg vil ikke sige et finansielt Offer alene, men et Offer for Postvæsenet selv, thi Postvæsenet vilde ikke stort mere end netop kunne bære sig efter den nye Taxt, naar man strax var gaaet saa dybt ned, og man vilde da ogsaa være gaaet videre, end, mig bekendt, er skeet i andre Lande. Jeg troer, at, som Sagen nu staaer, maa den valgte Taxt netop ansees som meget praktisk og hensigtsmæssig at begynde med; skulde virkelig det Phænomen vise sig, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Rothe) har tænkt sig, at en uforholdsmæssig Deel af Brevene ikke skulde blive frigiorte ved Frimærker, men frankerede mod contant Betaling, da vil jeg indrømme, at der var Anledning til at foretage Forandring deri, men, saa længe Erfaringen ikke har vist det, maa jeg holde fast paa hvad der i den Henseende i modsat Retning er udtalt af Postvæsenets Embedsmænd

Rothe: Maa jeg bede om Ordet.